

POEMATIVM

DRAMATICVM. 43895

MVSARVM ET FORTVNÆ
querimoniam continens.

E GRÆCIS PLOCHIRI MICHAELIS.

Latine eodem genere versuum expressum à
FED. MORELLO Par. Professore
& Interprete Regio.

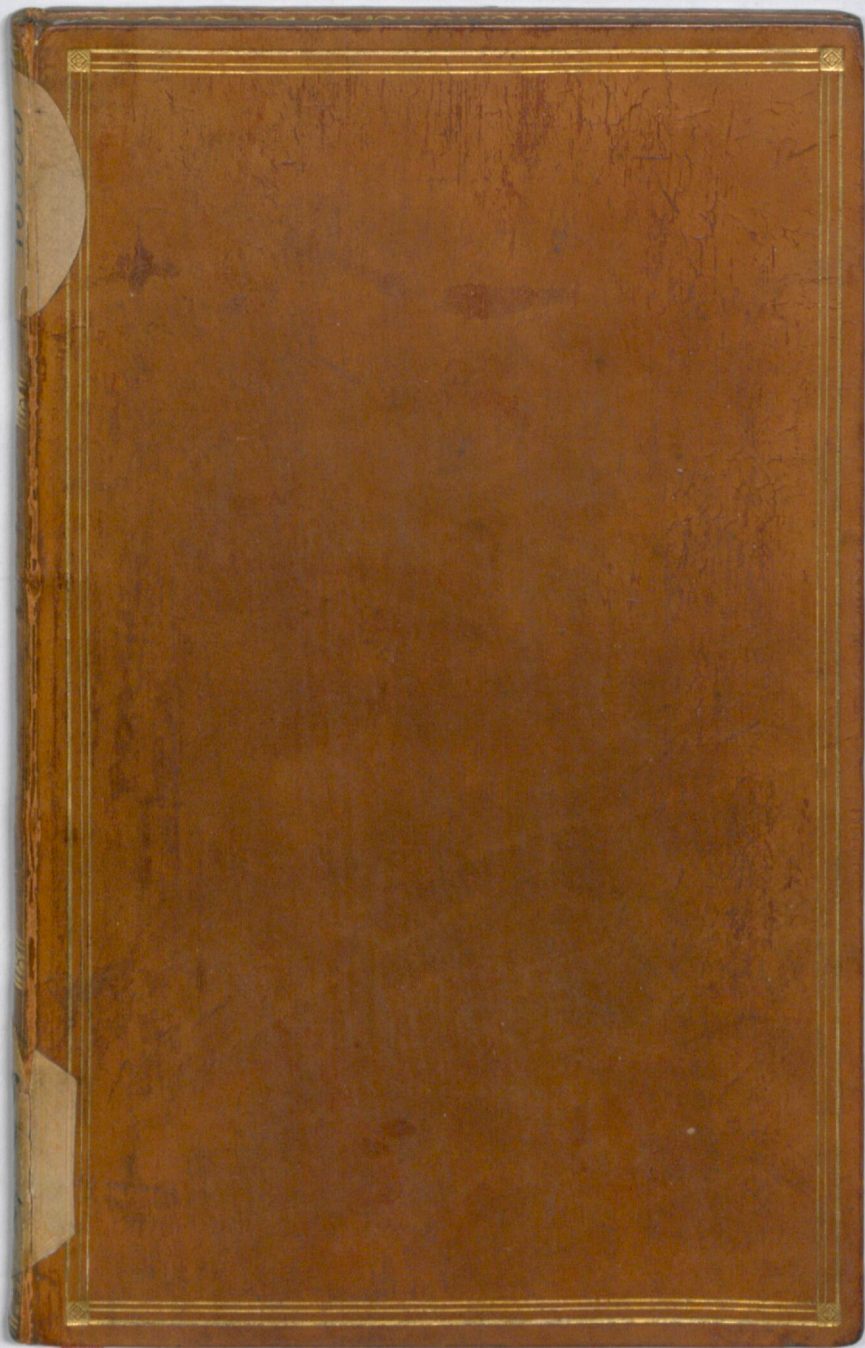
*Accefferunt Epigram. quædam è Græcis
conuersa, ab eod. int.*

LVTETIÆ,

Apud FEDERICVM MORELLVM,
Architypographum Regium.

M. D. XCVIII.

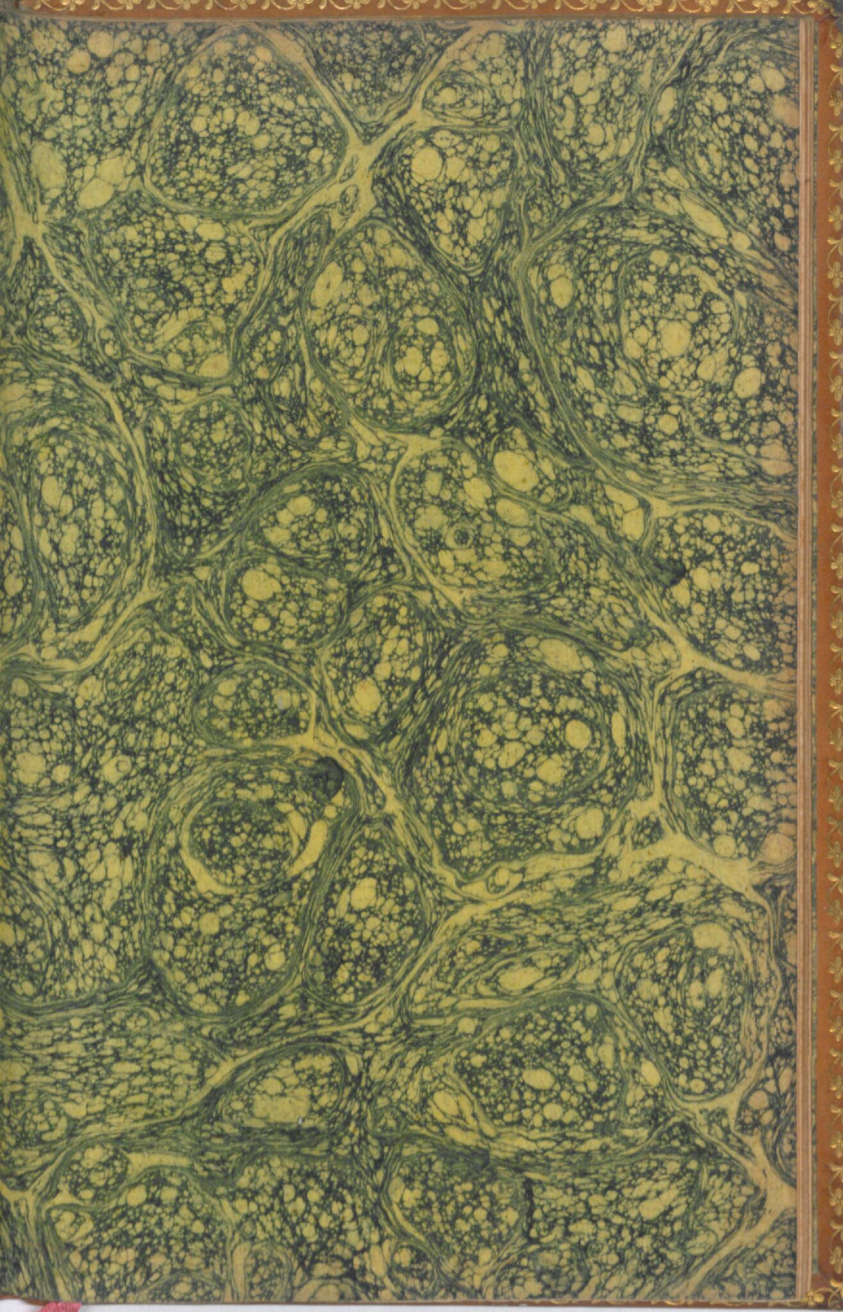

BIBLIOTHÈQUE
DE
CLERMONT-FERRAND

H. 2505.

LIVRE
DONNÉ PAR B. GONOD,
BIBLIOTHÉCAIRE DE CLERMONT,
DE 1827 A 1849.

N° 103.

POEMATIVM

DRAMATICVM. 43895

MVSARVM ET FORTVNÆ
querimoniam continens.

E GRÆCIS PLOCHIRI MICHAELIS.
Latine eodem genere versuum expressum à
FED. MORELLO Par. Professore
& Interprete Regio.

*Accefferunt Epigram. quædam è Græcis
conuersa, ab eod. int.*

LVTETIÆ,

Apud FEDERICVM MORELLVM,
Architypographum Regium.

M. D. XCVIII.

A D
C. V. D. IO. LVILLERIVM
Rationum regiarum Præsidem, &
interioris Regis Aulæ
Consiliarium,

Fed. Morelli Prof. Reg. Hendecasyllabi
μετρεσωνδουχοι.

VI R clarissime, Comicum hūc libellum,
E Græcis Trimetris, metris Latinis
Expressum, tenui licet labore,
Musæ præcipiunt tibi dicare
Cultorūque suo & pio Patrono:
Certæ præsidio tuo, futurum
Vt posthac videant suos alumnos
(Ex his tres quoque liberi tui sunt)
Florentes sapientia, bonisque
Fertunæ melioris haud carentes.

PLOCHIRI MICHAELIS

Poëmatium Dramaticum.

DRAMATIS PERSONÆ SVNT.

Rusticanus,
Sapiens,

Fortuna |
Musæ.

Chorus.

RVST.

ORTVNA salve, ter beata, sanctaque:

Talem mihi adiutricem adesse peruelim,

Ducémque vitæ semper adstare optimam.

Sap. Quid Rusticane ais? Deámne prædicas,
Venerabilémque & ter beatam nuncupans,
Quam iure abhorrent cæteri, vt miserrimam,
Exorbitat quia semper à recta via,

R. Compesce linguâ, garrulúmque os comprime.
Cauesis ne ad iram concites magnam Deam:
Nam præstò adest vbique, & omnia perspicit.

Sap. Quis mente præditus Deam cæcam colat?

R. Est læua tibi mens, perspicax verò mihi.

S. Quî contulit se ad Rusticani limina?

R. Nempe hæc sciebat tecta se dignissima:

Et cùm veniret, nacta apertas est fores.

S. O mira res! loquutus es verissima:

A ij

- Coniecto demum quo modo res gesta sit.
R. Vnde tibi coniectura, dic dilucidè.
s. Tendebat ædes ad meas accedere,
 Hæc decrepita, tardigrada & infelix anus.
 Sed vespere orto, conditòque iam die,
 Deflexit ista loripes de tramite,
 Et procidendo allisit ad filices pedem.
 Hinc ortus illi mox dolor grauissimus.
 Qui cùm quiesset paululum, rursus volens
 Ad nos redire, ianuâ occlusâ adstitit:
 Forésque vicini patentes præuidens,
 Ingressa subitò est, intus atque se abdidit.
Fort. Eheu ingemisco, quòd celerrimam omnium
 Me nescio quis claudicare dictitet.
 Terræ impero; pertingo & vsque ad æthera,
 Mihique cuncta obtemperant vel eminus.
sap. Anus scelestâ, hominûmque pestis maxima,
 Annis que pannis que obsita, & squatens malis,
 Plerisque honores tribuis indignis viris.
For. Multiloquus es vir, venditas te inaniter,
 Atque impudenter garris, ésque contumax,
 Et dona Musarum loco Fortunæ habes:
 Oratione & carmine es promptissimus:
 Musas voca in jus, & lacesse, me sine.
s. Abi in malam rem Dæmon, erra, disperi,
 Quæ dona Musarum inuidè mihi obiicis.
Mus. Salue eloquentia omnium clarissime.
s. Heus vos, silere, omnisque clamor sit procul.
 Grauis meas nunc sonitus aures perculit:
 Iam pande ianuam, ne eam quis pulset.
M. Salueto jubar orationis maximum.
s. Et quale nobis gaudium obuenerit recens?

M. Latitia deliciæque, sermonis lepos.

s. Amabo te Chore, ad fores accurrito.

Ch. O Domine mi, latere, Musæ adstant tibi.

s. Siccine? tu eas excludere, & arce à limine.

Ch. Ne id feceris, contra Deas tantas, here.

s. Expertus vbinam sum Dearum vim, rogo?

Ch. Non te eruditum reddiderunt Rhetora?

s. Nil commodi attulit mihi Sapientia.

Ch. Doctissimus nonne es ceteris sententijs?

s. Consulto quæ vitæ inopiam vitem meæ:

Sed exitum percipere non possum illius.

Ch. Habes apud te amplas opes Sapientiæ.

s. Non eloquentia in foro vlla admittitur.

Ch. Laudationes nonne opum loco refert?

s. An famelicum nutrire ventrem laus potest?

O miseriam! o quàm Rustici malim bona!

Ch. An Rusticanus effici ex Sapiente vis?

s. Opto esse lapidum cæsor aut coriarius,

Aut alius artis quilibet mechanicæ:

Nam obsoniorum venditor, vel cerdo iners,

Qui proloqui ne gry quidem omnino queat,

Sed blatterans fundit salivæ flumina,

Barbariloquus, turpis, merum rus, is tamen

Incedit amplæ per viæ diuortia,

Stipatus instar principis turba virum,

Superba verba iactitans quamplurima.

Venerandus ast hic nobili facundia,

Sine ædibus vagatur, infelix, inops.

In cœtibus primos video sanos parum:

Et despici doctos, & indoctos coli:

Duntaxat aurum nunc loquitur atque colitur.

Ch. Compare tandem talibus dictis, Here,

Musásque ad alloquium aduoca doctas tuum.
 Adsunt, cæ adsunt eleganti cum modo.

M. Heu lachrymas quot fudimus, Sapientiæ
 Omnis magistræ, & eloquentiæ Deæ.

S. Quæ causa verò fletum vobis fuit?

M. Agnouimus vos, deditos facundiæ,
 Odisse nos quæ principes fandi sumus.

s. Sic res habet, vanas & odiosas puto.

M. Quæ ratio sit odij doceto nos modò.

s. Laboro inedia miser, opes non sunt mihi.

M. Olera solet, graménque terra gignere.

s. Non execrandas cæditis ligonibus?

Cur non scelestas tunditis celerrimè?

M. Animum regere, cùm didiceris, nescis tamen.

s. Natus homo sum: cur gramine vtar pabulo?

Me comparasti miserum a fello cui piam.

M. O cultor auri, errore perstas in tuo:

Virtutis altam gloriam non planè amas:

Optas inebriari aurea temulentia.

s. Quid tandem ebrietas sit, velim cognoscere.

M. Numquámne vidisti grauatum vllum mero?

s. Quæ sit meri natura rursus exponite:

Obscurioribus nec obscura addite.

Nam præter vndam nil meam sedat sitim.

For. Vides ne ceu concinnioribus modis

Musis loquaris beneuolis parum tibi.

s. Anus profana, inuisa, & annosissima,

Communis omnium lues mortalium.

Malorum origo prima, vitiorumque fons,

Dic quod lubet: mallem eloqui quouis modo,

Nec pallium hoc gestare villosum & graue:

Item cibo potuque egere neutiquam,

Nec verò oleribus vescier virentibus,
Vt sæuus aper in nemoribus densis solet.

M. Quò tibi ruinâ corda se flectunt graui?
Incompra loqueris, doctus orator priùs.
An lux tibi est surrepta rationis modò?
Ergo citò aspicias tuam spem futilem
In luce conspicuam, velut iubar nouum,
Opesque videas, delicatè & victites.

S. Sic accadat mihi nunc, nec instans intuoꝛ,
At timeo ne post hac cadam in contrarium.

LAVS SIT DEO.

Epigrammata vet. Poët. in Fortunam,
è Græcis conuersa ab eod. Int.

I.

AD portum veni, spes & Fortuna valete,
Nil mihi vobiscum, fallite iam reliquos.

II.

Pascere oues utinam teneris docuisset in annis
Me pater, ut recubās sub saxo aut tegmine fagi,
Solando curas, carmen modularer auena.
Ingrata Aonides fugiamus ab vrbe Camœnæ,
Quæramus sedes alias: hæc nuncio cunctis,
Florigeras quòd apes fuci à præsepibus arcens.

III.

Sublapsa retrò nunc feruntur omnia:
Fortuna nam infortunio affecta est graui.

IIII.

*Nec lex, nec ratio Fortunæ est: sæuâque cunctos
 Fluctibus acta suis verberat & lacerat.
 Ac potius fauet iniustus, iustosque repellit,
 Consilij expertem vim docet vnde suam.*

V.

*Ludus Fortunæ vita est mortalibus agris,
 Inter diuitias, pauperièmq; vagans.
 Deprimit hos, illos rursus sustollit in orbem;
 Adque Orcum trahit à nubibus æthereis.*

AD FED. MORELLVM
 Cl. Vvittarti Sen. Phaleucij.

D*V*M tu Gallica vel Latina cudis
 Commentaria, doctor ô Morelle,
 Martis per furias; Minervæ amatas
 Vis artes medys fouere in armis.

ΓΛΩΧΕΙΡΟΥ ΜΙΧΑΗΛΟΣ

Δραμάτιον, ὑπὸ Φεδ. Μορέλλου διδα-
σκάλου βασιλικοῦ δρῶντων.

ΤΑ τῷ δράματι περὶ ὅρα.

Ἀγρίκος	τύχη
Ἔφρος	μούσα χρεός

Ἀγρίκος.

Ω χαῖρε σὺ Τύχη πότνια, τεισολβία.

Τοίαν δὲ ξύμμαχόν σε ἐννοεῖν θέλω

Αεὶ ποδηγόν τῷ βίῃ πρῶτα.

Σο. Ἀγρίκε τί φῆς; τί δὲ μὴ πεις τῷ θεῷ

Πότνια αὐτίκ, καὶ τεισολβίαν λέγων,

Τὴν ὡς ἀνηθῆς βδελυραν, ἰδὲ τεισολβίαν,

Τὴν εἰσαεὶ σφάλλουσαν ὀρθίας τέλει.

Αγρ.) Σίγα, σιώπα, σφίγγε τόδε λαυρὸν στόμα,

Καὶ μὴ θελήσης τὴν θεῶν πρὸς γίσα.

Απασὶ γὰρ πρῶσι, καὶ πάντα βλέπει.

Σο.) Τυφλήν θεῶν τίς νομιεχὴς σεβάξῃ;

ΑΓ.) Παρέλαπης νοῦν ὁξυδερκής ἐστὶ μοι.

Γ. Καὶ πῶς αὖτις ἦλθεν ἀγρίκου θυεῖς;

B

Pag. 3. Lat.
Ex Soph. in
Aias.

Αγρ.) καὶ οἶδεν αὐτὰς εἰς ἑαυτὴν ἀξίας·
ἐλθοῦσα δ' αὐτὰς ὄρειν ἠνεωγμένας.

Σ. ὦ συμφοραῖς, ἔφησας ἀπεκὴν λόγον;
τοχάζομαι γυνὴ ἐμφανῶς τὸ παροικτεόν.

Αγρ. τίς ὁ τοχασμός; διτοχάτατα φράσσον.

Σ. παρὲς τὰς ἐμας ἠλαυνεν ἤγειν οἰκίας
ἢ πέμπελος γῆρας, ἢ βραδυποῖς, ἀθλίαι·
ὥς γῆ, τὸ φῶς πρὸς ἤλθεν, ἦλθε δ' οὐ σκότος·
ἢ χωλόποις, φθῖ, τὸ ὁδοῦ πρὸς εἰσέπη,
Πεσοῦσα δ' ἀφνω τοῖς λίθοις παροσερρίφθη.
καὶ τοῖς ποσὶν ἔρχηκεν ἀρεῖαν νόσον.

Αφῆκεν οὖν τὸ πρᾶγμα ταύτῃ, ὥς ἐπὶ
Δραμεῖν παρὲς ἡμαῖς, ἢ παροικύψαι τὸ θύρας.

Ἰδοῦσα δ' ἐγγὺς ἠνέωγμένας θύρας,

ἤλθεν παρὲς αὐτὰς, καὶ σιωπεκρύβη ἔσω.

Τύ. Αἶ, αἶ, φεναῖω. τίς με τὸ ταχύδρομον,

πῶς δρετίπου ἐῖρηκε χωλῶν δρετίως.

ἐγὼ κρατὰ γῆς, παρὲς τὸ ἀγέρεα φθάνω.

ἐμοὶ καὶ τυπείκοισι πάντα μακρόθεν.

Σ. ὦ μιαιφάγα, κακόν τ' ἐν ἀνθρώποις μέγα.

ὦ γῆρας, ῥυτίτῃσα καὶ κακῆς πεφυρμένη,

Ἀναξίους δεικνύσα πολλοὺς ἀξίους,

Tag. 4.

Eurip. in
Hipp. de Ven.

Τύ. Σὺ πολυλογεῖς ἄνδρες, κομπάζεις μάλιστα,
 Λαλῆς ἀναιδῶς, ἐς ὅσον γ' αὐθαδέϊσας.

ἔχῃς τὰ μουσῶν ἀντί τῆς τύχης, λέγῃς,
 ἔμμελ' εὐβάξῃς, ῥήτορ' οὐδὲς ἐν λόγῳ.

Μούσας ἄρ' αὐτὰς αἶτιώ, μὴ τίτῃ τύχῃ.

Σο. Ἀπαλχοίνιζ' δαίμων, ἔρρε, σιωθλήδου,

Ὅς πῃς τὰ Μουσῶν εἰς μέτρον πρῆγ' αἶνετος.

Μοῦ. χαίρεις ὁ λαὸς πρὸς ἐν λόγῳ, ὑπὸ μέγας.

Σ. Α, ἀ, σιγᾶτε, πᾶμποδὺ ἄρ' ἀπέτω κτύπος.

Βάλλῃ με νινὴ πᾶταρ' ὧσιν ἐν μέσοις.

Ἀνοιξὸν ἄρτι, μὴ παύσῃ τις θύρας.

Μ. ὦ χαῖρε Φωτῆρ, τῷ λόγῳ ὃ χροῖον;

Σ. Ποιὰ γὰρ πρὸς ἐστὶν ἡμῖν δ' ἑλπίς;

Μ. χαρὰ, τρυφή πρὸς ἐστὶ σοι, λόγων χαρίς.

pag. 5.

Σ. χορὲ, πρὸς αὐτὰς τὰς πύλας καὶ ἔτι μοι.

Χ. ὦ δέσποτα γάρη, τὰς μούσας ὀρά.

Σ. Ναί, κλῖθ' ἐν αὐτὰς, καὶ ἀφ' ἐξω τ' ἑλπίδας.

Χο. Μὴ μὴ πρὸς αὐτὰς τὰς θεάς, ὦ δέσποτα.

Σο. Καί ποῦ κατεῖδον τὴν θεᾶν τῇ δ' ἀθέτος;

Χ. Οὐχὶ ὁφόν σε τοῖς λόγοις τεθείκασιν;

Σο. Ωνησεν ὁδὸν ὅδ' αὖτως ἤγε σοφία.

Χ. ὅ πᾶν ὁφός γ' εἴ τῃ σοφῶν βουλα μῆτι;

Σ. Βουλδύομαι πῶς ἐκφύγω βίου βίαν,
 ἄλλ' ὃ τὸ τέρμα τ' εἰ ἐγὼ παραλαμβάνω.

χ. Ἐχθρὸς περ' αὐτὰς πλοῦτον αὐτῆς γε θφίας.

Σο. Οὐ λαμβάνουσι τοὺς λόγους ἐν τῇ ἀγορᾷ.

Χ. Οὐ τοὺς ἐπαίνοισι, ἀντὶ τῷ πλούτου, φέρεις;

Σ. Καὶ πῶς ἐπαῖνος οἶδε γατέραι τρέφει;
 ὦ συμφορᾶς! ὦ, πλοῦτον ἀγρίου τέλω.

Χ. Ποτεῖς τ' ἀγρίους ἐκ σοφοῦ κατεσάναι;

Σ. Ποτῶ γινέσθαι βυρσοδέψης, λατόμος,

Ἡ καί τις ἄλλος τ' γε βασανίδος τέχνης.

καὶ γὰρ σκυτεῖς τις, ὁ φοπῶλης' ἀσοφος,

Ο μὴ δὲ τὸ γὰρ παραλαβὴν εἰδὼς εἶς

ἐν ταῖς λαλῆσι τῷ σέλωι χεῖρ' αἰδοῖς,

Σόλοικος, αἰχρὸς, πᾶμπαν ἡγερικισμένος,

Προέρχεται μὲν τ' λεωφόρου μέσον

ὑπὸ παραπομπῆς ὄρχικῶς ἐσαλμένος,

Γαύρους δὲ πολλοὺς ἐξεργάζεται λόγους.

ἄλλος δὲ γυμνός, δὴ γυῖός τε πρὸς λόγους,

ἀνέστιος παρῆσιν, ἀθλιος, πένης.

Παράφροντας μὲν ἐν σινεδρίῳ βλέπω,

σοφοὺς ἀπήμοις, καὶ ἀσόφοις τιμωμένους.

» χευστὸς γὰρ ἄρτι καὶ λαλῆς, ἡ δὲ σέβεται.

χο. Ω δέσποτα, ραΐσον ὅψε τῶν λόγων,
καὶ πρὸς λαίλημα τὰς σοφὰς μούσας δέχου·
πῶς γὰρ, πῶς σιν ἐσολισμέναι.

Μ. Αἰαί, πόσον δάκρυον ἐκ τῶν ὀμμάτων
ἐρύξαι νυνὶ αἶθε φαιπρὸς τοὺς λόγους.

Σ. Ο δὲ ἔπος τίς τῶν ποσύντων δακρύων;

Μ. Ἐγνωδὺμάς τοις λόγῳ τεθραμμένους
μισοῦντας ἡμᾶς τὰς λόγου Πρυτανίδας.

Σ. Ναί, καὶ βδελυραίς, καὶ μισητέας κρίνω.

Μ. Ο δὲ ἔπος τίς τῶν μίσοις, δίδασκε νυνὶ.

Σ. Ασιβὸς εἰμι, πλοῦτον ὅν ἐχω τάλαντος.

Μ. Ἡ γαῖα βοτάνας οἶδε καὶ χλόην φύει.

Σ. Οὐ τὰς κατὰ κράτος ραπίζετε ξύλοις.

ναί, τὰς γε μαρτὺς ὡκέως τυτμήσατε.

Μ. Θυμοῦ κρατεῖν μὲν ἐμάτε, ἀλλ' ὅν ἀγαθήν.

Τ. Ἄνθρωπος εἰμι· τί φάροιμι τὴν χλόην;

Οὐκ ἀφαιρέσατε τὸν τάλαντα ἐμέ.

Μ. ὦ χρυσοπλάτα, πεπλάνημένος μένης,

τῆς δέγ' ἄρετῆς τὴν δόξαν ὅδ' ὅλως φιλεῖς.

Φιλεῖς μεθύσαι πρὶν πολὺ χρυθὲν μέθην.

Σο. καὶ τίς ποτ' ὅστις ἢ μέθην, ματεῖν θέλω.

Ν. μέθην καὶ κατείδες ὅζου οἴνου ποτέ;

Σ. οἶνος δὲ τις πέφυκεν, ἐκδιδάσκετε,
καὶ μὴ τ' ἀδήλα τοῖς ἀδήλοις βάζετε.
ἐμοῦ γὰρ ὕδωρ ἔξυδράνιδ' ἀγέρεα.

Τύ. Οἷός ὅπως λέξεσι μάλ' εὐφυνέτερος,
Μούσας λαλῆς, ὅτι καὶ ἀλλαξάνειας;

Σ. ὦ γράϊς βέβηλε, μυσαρὰ παλαιπάτη,
Ολεθρε κρινέ τ' ὦ βορτῶ πονηρὸς γῆρας,
Ἀρχηγέ κακῶν, ἄρχαική τ' αὖτις κακία,
λέγῃς ὅ βάζεις ἥτελον πάντως λέγειν,
καὶ μὴ φορβὴν τειχινὸν ἀθλιον ῥάκος,
καὶ μὴ τε πομπῶν ἀπορέει καὶ βρωμῆ,
καὶ μὴ βέβηται δὲ λαχάνοις χλοηφόροις,
ὥς οἷα κἀπὼς ἐκ δρυμῶνος ἀγρίου.

Μοῦ. Τί δὴ ἔβουτον συγχαλάσας τὰς φρένας
Ἀκομψα φωνῆς, ὦν σοφὸς πρὸς τοὺς λόγους;
Οὐχὶ λόγου φάς σοίγε συγκαλύπτεται;
Γύνω κατειδῆς σὰς θανούσας ὑπὶ δας
εἰς φάς φανείσας, εἰς νέαν φρυκτωρίαν,
καὶ πλοῦτον εἰδῆς, καὶ πευφίω βίου φάγης.
Σο. γένοιτο νυνὶ, τό δέ γε μὴν ὅν' ὁ βλέπω
Δέδοικα μὴ πως εἰς ἐναντίον πέσοι.

Δόξα κλέος τε θεῶν.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ

Ἐξαφ' ὁρων ὀπιγραμμάτων, βιβ. α.

Εἰς τύχην. Ἀθην.

Εἰς Ἀπίσκα καὶ σὺ τύχῃ μέγα χαίρετε, τὸν λιμέν'
δύον.

Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν, παίζετε τοὺς μετ' ἐμέ.

Ἀθην.

Αἶθε πατήρ μ' ἐδίδαξε δασύτειχα μῆλα
νομεύειν,

Ὡς κεν ἔσθ' ἀπὸ πηλέεσσι καὶ θήμῳ, ἢ ἔσθ' ἀπὸ πέ-
τραις,

Συεῖσδων καὶ χάμοισιν, ἐμας τέρπεσθον ἀγίας.

Πιερίδες φεύγων, εὐκλιμένην πόλιν, ἄλλην

Πατείδα ματεύσων, ἀπαχέλεω δ' ἄρα
πᾶσιν,

Ὡς ὅλοισι κηφύαις ἐδηλήσῃ το μολίονας.

Γαλαδᾶ.

Ανεγράφησαν, ὥς ὅρα τὰ παλαιά, καὶ
τὴν τύχην νῦν δυσχερῶσαι εἶδον.

Τοῦ αὐτοῦ.

ΟΥλόγον, ὃ νόμον οἶδε τύχη, μερόπων δὲ
τυραννίς,

Τοῖς ἰδίοις ἀλόγως ῥύμασι συρμένῃ.
Μᾶλλον τοῖς ἀδίκοις ῥέπει, μισεῖ δὲ δικαίους,
ὥς ἐκδεκνυμένη πῶν ἀλογον δυνάμιν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Παῖγιόν ἔστι τύχης μερόπων βίος, οἰκτρὸς
ἀλήτης,

Γλοῦτου καὶ πενίης μεσότη ῥεμβόμοτος.
Καὶ τοὺς μὲν κατάρυσσα, πάλιν σφαιρηδὸν αἰείρει,
Τοὺς δὲ ἀπὸ τῆς νεφελῆς εἰς αἶδην κατάρει.

ΤΕΛΟΣ.

